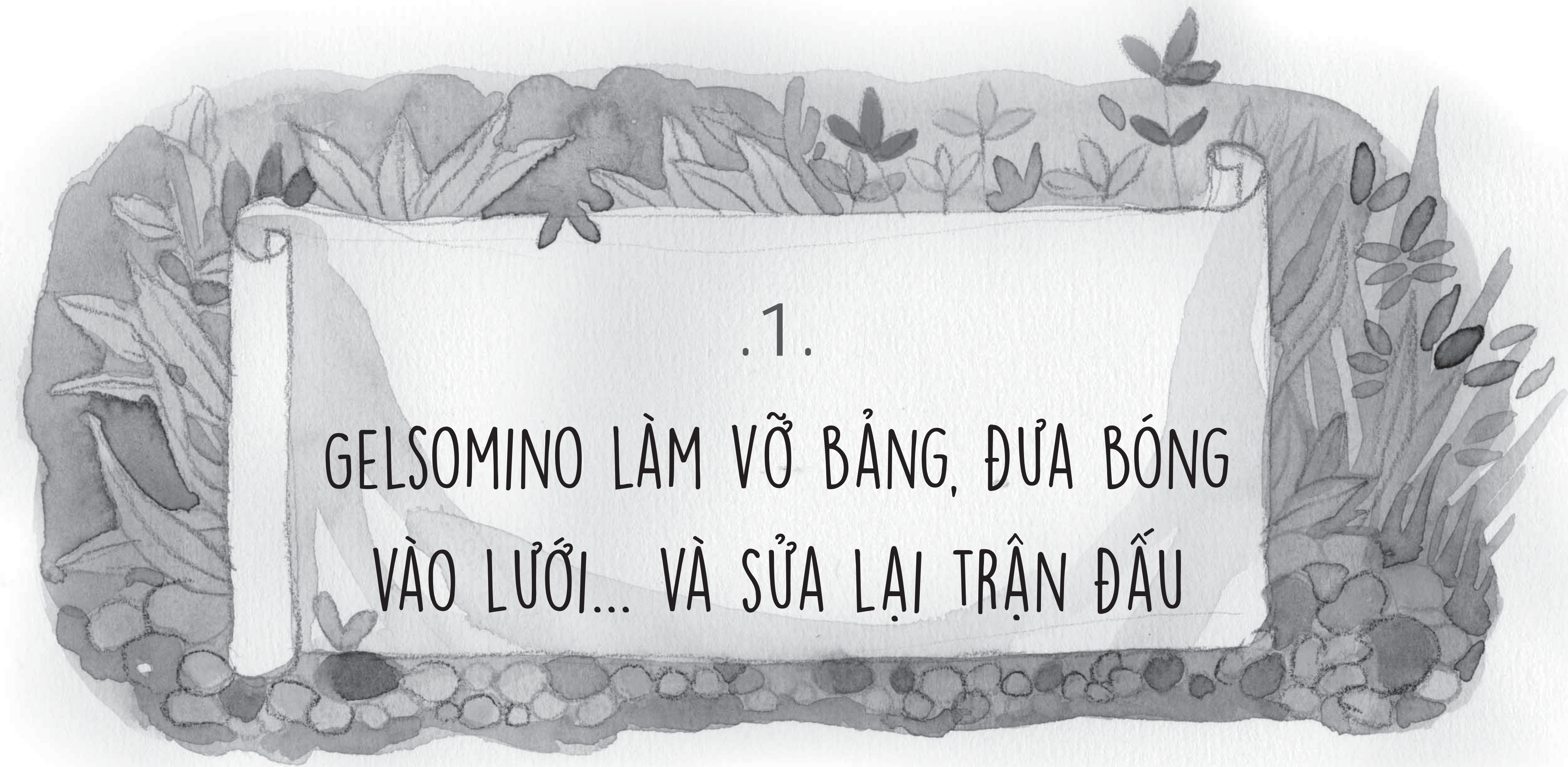
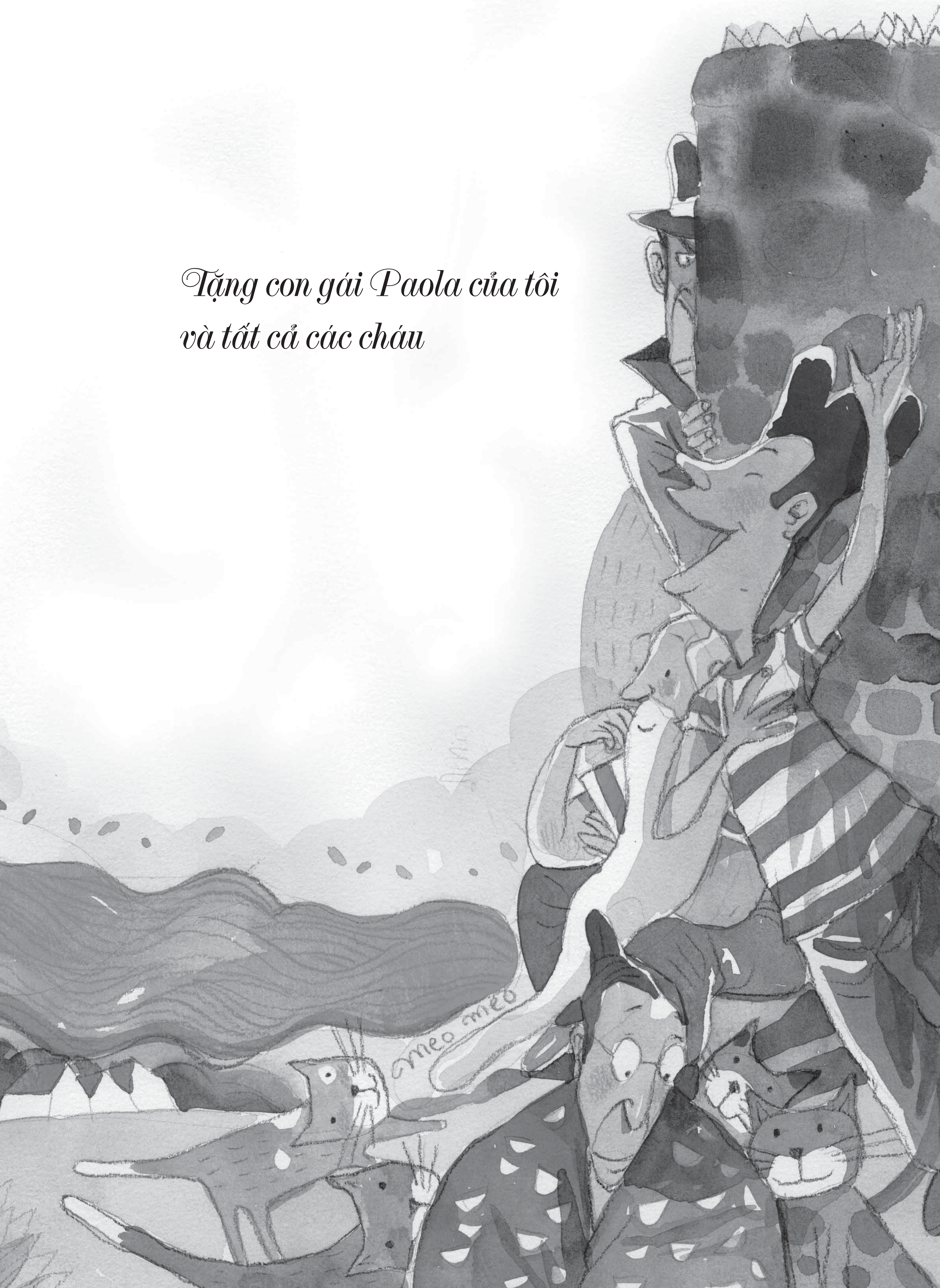


*Tặng con gái Paola của tôi  
và tất cả các cháu*



ĐÓ LÀ CÂU CHUYỆN VỀ GELSOMINO MÀ CHÍNH ANH TA ĐÃ KỂ LẠI VỚI TÔI. Sau khi nghe xong, tai tôi hầu như điếc đặc mặc dù tôi đã cố ý nhét vào hai tai hẳn nửa cân bông. Đúng! Quả là Gelsomino có một giọng nói khoẻ tới mức thậm chí hành khách trong những chiếc máy bay phản lực bay ở độ cao mười nghìn mét so với mực nước biển ngay trên đầu Gelsomino cũng có thể nghe thấy tiếng anh.

Hiện nay anh là một ca sĩ giọng nam cao nổi tiếng, mang một cái tên hiệu ồn ào và nổi như cồn mà tôi chẳng cần nêu ra ở đây, bởi vì chắc các bạn đã gặp ít ra là một trăm lần trên báo chí. Gelsomino là tên của anh khi còn nhỏ, và chúng ta sẽ gọi anh bằng cái tên đó trong câu chuyện này.



Và như vậy, ngày xưa có một cậu bé, hoàn toàn bình thường, thậm chí còn hơi nhỏ hơn so với các cậu bé khác, nhưng ngay từ khi mới cất tiếng khóc chào đời cậu đã tỏ ra có một giọng cực kì khoẻ.

Khi Gelsomino ra đời, mọi người trong làng đều bật dậy vào nửa đêm - họ cho rằng tiếng còi tầm của nhà máy vừa giục đi làm. Thực ra đó là

Gelsomino hét lên để thử

giọng như một đứa trẻ mới sinh khác. Thật may, Gelsomino đã nhanh chóng học được cách ngủ suốt từ chập tối cho tới sáng như tất cả những người lịch sự, trừ phóng viên các nhật báo và những người trực đêm. Tiếng hét đầu tiên của cậu bung ra đúng vào bảy giờ sáng khi mọi người đều muốn được thức giấc đi làm. Bằng cách đó, còi tầm của nhà máy trở nên thừa và nhanh chóng được tháo bỏ.

Khi tròn sáu tuổi, Gelsomino bắt đầu đi học. Bước vào ngày học đầu tiên, thầy giáo điểm danh theo danh sách và khi tới vần G, thầy giáo gọi:

- Gelsomino?

- Có ạ! - Cậu học trò mới đáp lại một cách hào hứng.

Một tiếng “ầm!” kinh khủng vang lên, một trận mưa những mảnh gỗ vụn đổ xuống; chiếc bảng đen nát ra thành hàng nghìn mảnh.

- Ai ném đá vào bảng đen? - Thầy giáo cất tiếng hỏi, tay chỉ vào tang vật.

Không ai trả lời.

- Thầy sẽ điểm danh lại từ đầu! - Thầy giáo nói.

Và đúng là thầy lại bắt đầu điểm danh lại từ chữ cái A, và cứ đến mỗi tên người ông lại hỏi:

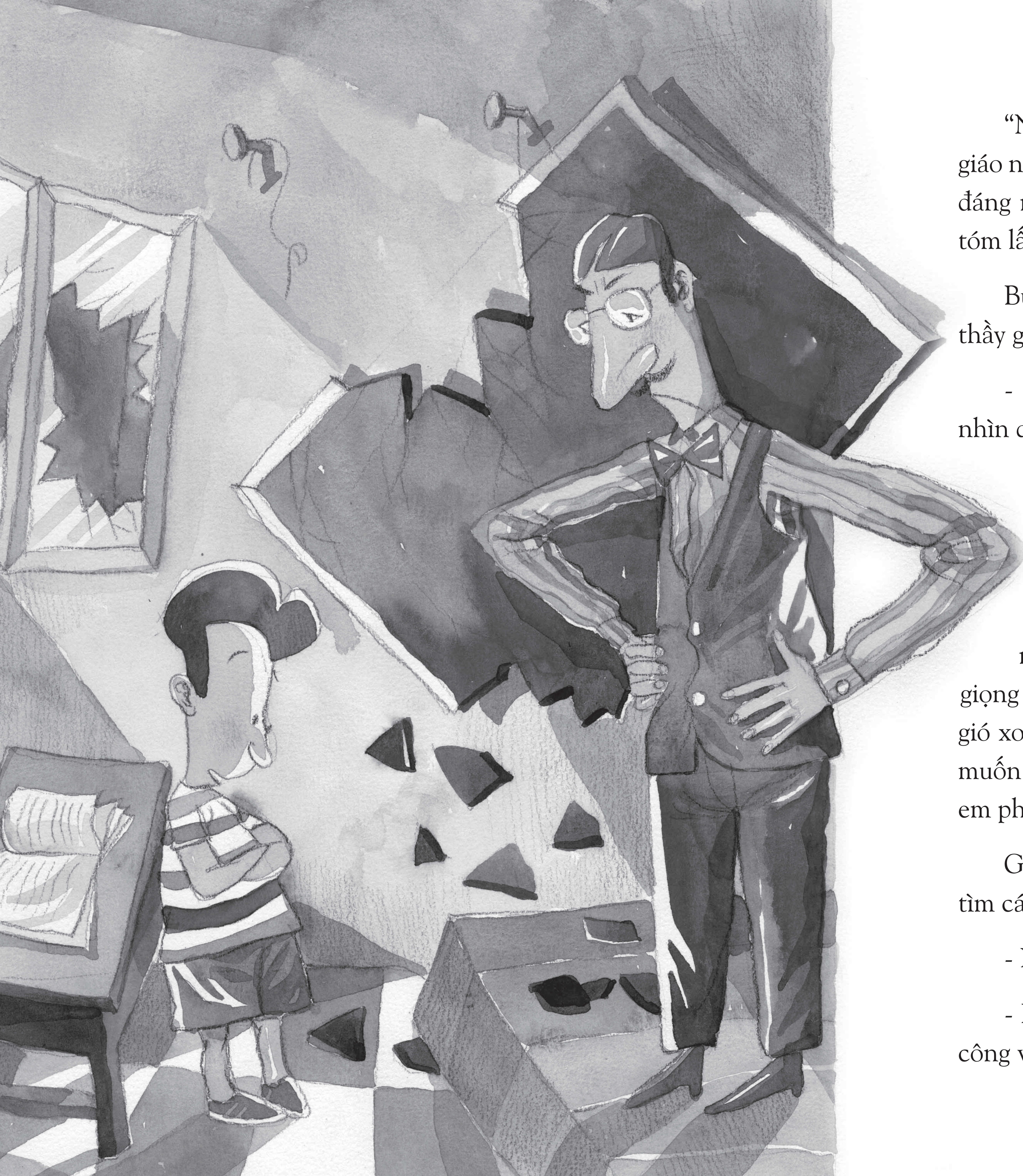
- Em ném đá à?

- Không phải em, không phải em! - Bọn trẻ đáp lại một cách sợ sệt.

Khi tới chữ cái G, Gelsomino cũng đứng lên đáp:

- Không phải em...

Nhưng cậu chưa kịp nói hết câu thì tất cả kính gắn cửa sổ đều chịu chung số phận với chiếc bảng đen. Lần này thầy giáo được chứng kiến tận mắt và tin chắc rằng không ai trong số bốn mươi học trò của ông động tay vào túi.



“Nhất định là một kẻ nào đó từ bên ngoài, - thầy giáo nghĩ. - Kẻ nào đó trong đám lang thang, những kẻ đáng nhẽ phải tới trường lại đi bắt tổ chim. Mình sẽ tóm lấy tai nó và đi thẳng tới đồn cảnh sát”.

Buổi sáng hôm đó kết thúc như vậy. Sáng hôm sau thầy giáo lại điếm danh và lại tới lượt Gelsomino.

- Có ạ! - Nhân vật của chúng ta đáp và tự hào nhìn quanh bởi mình được đi tới trường.

- Xoảng... xoảng! - Cánh cửa sổ đáp lại lời cậu và những tấm kính do người lao công vừa lắp cách đó nửa tiếng rơi thẳng xuống sân.

- Lạ thật, - thầy giáo nói, - sự cố luôn xảy ra khi điếm đến tên em. Cậu bé ơi, rõ ràng là giọng của em quá khoẻ. Và nó, giống như một cơn gió xoáy, làm cho không khí rung lên. Nếu em không muốn làm phá sản trường ta và xã ta thì từ nay về sau em phải nói thầm thôi, rõ chưa?

Gelsomino đỏ mặt vì xấu hổ và luống cuống cố tìm cách thanh minh:

- Nhưng em không có lỗi!

- Rắc... rắc...! - Chiếc bảng đen mới mà người lao công vừa lấy từ kho ra lúc sáng sớm đáp lại lời cậu.